

DEEL EEN

HET VERLEDEN GAAT NOOIT VOORBIJ

Mijn kinderen willen niet meer met me praten...

Als de Duivelin tegenwoordig wakker wordt, moet ze zichzelf er soms aan herinneren wie ze is.

Ik ben nu in de tachtig en weet niet wie mijn waardige opvolgster zou kunnen zijn. Wie is er opgewassen tegen deze taak? Mijn kinderen en kleinkinderen willen niet eens meer met me praten. Wie zal het stokje overnemen als ik er niet meer ben, elke ochtend uit bed springen om de wereld een beetje mooier en beter te maken? Wie zal de scepter zwaaien in de Hoge Toren?

Maar ik ben lady Ruth Patchett, de Duivelin. Ik regeer over de Hoge Toren en zijn kroondomeinen. Ik ben president-directeur en bestuursvoorzitter van het Instituut voor Gendergelijkheid. Ooit heerste Mary Fisher, perfide producente van damesromannetjes, verspreidster van leugens, hier in de Hoge Toren, maar zij ligt gelukkig al lang onder de groene zoden. Waar zij vroeger champagne dronk, haar geurkaarsen ontstak en met andervrouws mannen sliep, met name die van mij, deel nu ik, Duivelin Ruth Patchett, de lakens uit. Ik doe niet onder voor welke man ook, en ik zing de lof van de waarachtige, de zelfbewuste, de hardwerkende vrouwen van nu, de vrouwen die wij hebben bevrijd. Verdwenen zijn ze, Mary Fishers onnozele gansjes die in adoratie met hun grote bambi-ogen naar geile ouwe mannen staarden,

en de goden zij dank daarvoor, hoewel die geile mannen trouwens ook verdwenen zijn. Geil is zo passé.

Maar 's ochtends word ik vaak met een knagend gevoel wakker. En met pijn, want dat krijg je als je vierentachtig bent. Eind goed, maar niet al goed. Word ik door mijn geweten geplaagd? Als ik mijn voeten op de grond zet, lijkt die te trillen – komt dat door de zee die breekt op de rotsen waar de Hoge Toren op is gebouwd of komt het gewoon doordat mijn benen oud zijn? Ik heb toch altijd mijn best gedaan? Uiteraard binnen de grenzen van mijn vermogen. Mij treft geen blaam. Waarom word ik dan zo gehaat? Waarom haat ik mezelf?

Waarom komt niemand me koffie brengen? Daar is het inmiddels toch wel tijd voor?

Langs de randen van de rolgordijnen kruipt het daglicht binnen. Ik heb werk te doen. Het land heeft me nodig.

Vrouwen hebben me nodig.

En hoe maakt Bobbo het intussen...

*De echtgenoot van de Duivelin is vierennegentig,
bedlegerig en heeft alzheimer.*

Volgens mij houdt Ruth die verkreukelde oude bok in de Koepelkamer van de Hoge Toren alleen maar in leven om zich te kunnen verkneukelen. Ze is nog altijd zijn wettige echtgenote, maar ze bezoekt hem nooit. En je dan te bedenken dat ik, de geest van Mary Fisher, huilend en jammerend in de wind om de Hoge Toren, vroeger smoorverliefd was op deze broodmagere, brommerige ouwe bajesklant! Het is gewoonweg onvoorstelbaar. Ik vang zijn rondvliegende gedachten. Eigenlijk zijn ze meer een wirwar van wraakgevoelens dan gedachten, maar ik zal ze toch voor u vertalen. Wat bromt hij bijvoorbeeld nu?

‘Wat een godvergeten stampe! Elke viriele man zou doen wat ik heb gedaan. Waarom zou ik bij Ruth blijven als ik Mary Fisher kon hebben? Dat is geen hogere wiskunde. Ruth was de vleesklomp van een echtgenote, een lelijke ouwe koe met een wrat op haar lip. Mary was de slanke, liefhebbende maîtresse, de gewillige griet, het pronkjuweel aan een mannenarm. Ruth was een zeurende huisvrouw, Mary een romanschrijfster, steenrijk geworden met stomme flutboekjes. Ruth en de kinderen plukten me helemaal kaal. Ruth was dankbaar wanneer – als – ik haar neukte, Mary deed net of ze niet wilde. En ze zei dat ze van me

hield. Wat een doortrapt liegbeest. Vrouwen denken dat mannen alleen geïnteresseerd zijn in seks, maar dat is niet zo: mannen willen net zo graag liefde als seks. Natuurlijk ging ik er met haar vandoor.

Oké, daarvoor moest ik ook de kinderen in de steek laten. Bleken uiteindelijk ondankbare rotkinderen. Maar volgens de wetenschap ligt het in de natuur van de man om voor hulpeloze vrouwen en kinderen te zorgen. Zodra de vrouw voor zichzelf kan zorgen en de kinderen brutale pubers zijn geworden, smeert hij 'm om zijn zelfzuchtige zaad elders te verspreiden. Zo is dat. Meer heb ik niet gedaan. Maar afgaande op het gedonder dat het gaf, het enorme gekrakeel en getier zou je denken dat ik een onvoorstelbare, abnormale misdaad had begaan. Dat heb ik nooit begrepen. Ik had het in ieder geval bij de verkeerde vrouw en kinderen gedaan, nooit gedacht dat er zoveel heisa van zou komen.

Moet je me nu zien, ik slijt mijn dagen tussen bed en leunstoel, zo oud dat ik hem niet eens meer overeind kan krijgen. Ook niet met Viagra, zelfs zuster Travers lukt het niet, mijn wulpse zustertje, van wie de rok tot aan haar kont opkruipt als ze zich bukt. Het kan echt niet aan mij liggen. Het zullen wel de pillen van dokter Simmins zijn, die moordzuchtige gore pot. Ze proberen me allemaal kapot te krijgen. Maar dat gaat ze mooi niet lukken. Bovendien heb ik helemaal geen alzheimer. Ik doe gewoon net alsof tijdens al die achterlijke onderzoeken...'

Ja, dat is Bobbo. Ooit mijn grote liefde. Excuses voor zijn taalgebruik. Ach jee... 'Ik leunde tegen een eik, ik dacht dat het een sterke boom was, maar de takken braken en de stam was gebogen, net als mijn lief die me heeft bedrogen.'

Het verleden gaat nooit voorbij. Ik ben de geest van Mary Fisher, huilend in de wind.

De Duivelin houdt zichzelf voor de gek

'Ik heb altijd mijn best gedaan, binnen de grenzen van mijn vermogen.' Jaja, maak dat de kat wijs.

Het is niet zo dat ik Mary Fisher de dood heb in gejaagd, van de ruwe rotsen gegoooid waarop de Hoge Toren staat, geteisterd door de razende golven en de woedende wind. Al had ik het graag gewild. Eén klein duwtje van mij, dacht ik, en hup daar valt ze, champagneglas in de hand, door het openstaande raam van de Koepelkamer naar beneden, het lange blonde haar wapperend achter zich aan. Dat, dacht ik, zou niet alleen een einde maken aan de roman-
netjes die uit haar verleidelijke pen vloeiden maar vooral aan dat kirrende stemmetje, half giechelig, half smachtend erotisch, waar mijn man zo verrukt van was en ik hoorndol van werd. Maar ik heb het niet gedaan. Ik bedwong mijn hand.

Ik hield niet zoveel van Bobbo als zij, dat durf ik nu wel toe te geven, maar Bobbo was mijn wettige echtgenoot, vader van mijn kinderen, mijn grootste prestatie, het dierbaarste wat ik bezat of hoopte te bezitten, en Mary Fisher heeft hem van me afgepakt. Hij was mijn status en mijn inkomen, de enige bedpartner die ik ooit heb gehad. Ik ben niet een vergevingsgezind iemand.

Maar ik duwde niet. Daarvoor was ik te slim. Ik plantte enkel een zaadje van twijfel en angst in haar onbenullige brein totdat ze beseftte dat het leven niet de moeite waard meer was en pas toen stierf ze een langzame, gruwelijke dood, aan een kanker die haar van binnenuit opvrat. Maar op die dag liet ik haar in leven, terwijl ze daar stond te lachen en te kirren bij het raam. Wel heb ik haar toen mijn kinderen gegeven. ‘Waar jullie vader gaat, gaan jullie,’ zei ik tegen Nicci en Andy, en ik vertrok.

Die dag haatte ik Mary Fisher meer dan ik mijn kinderen liefhad. Maar die dag ging voorbij en na verloop van tijd kreeg ik spijt van mijn daad. Te laat. En nu willen ze niet meer met me praten, en hun kinderen ook niet.

Ah, gelukkig, daar is mijn koffie, gebracht door Valerie Valeria, mijn persoonlijke assistente. Ik ben vroeg wakker, niet zij laat met brengen. Halfacht stipt. Zo’n knap, pienter, efficiënt meisje, en ambitieus ook nog. Mijn steun en toeverlaat. En ze verrast me vandaag met een rode roos in een lang, dun vaasje. Wat is de wereld toch veranderd dat ik in november met een roos verrast kan worden. Hoe meer de mensen zeuren over ecologische voetafdrukken, hoe groter die worden.

Volgens de gezinstherapeute

De Duivelin heeft grote schade aangericht.

Het zal best dat vrouwen in het algemeen veel aan de Duivelin te danken hebben – gelijke beloning voor hetzelfde werk en zo –, dat ze een belangrijke maatschappelijke rol heeft gespeeld en dat de koningin haar terecht heeft geridderd, maar ze was een inslechte moeder. Welke moeder laat haar kinderen nu in de steek en vertrouwt ze toe aan haar mans minnares, Mary Fisher nog wel?

Het verbaast me niks dat haar kinderen geen contact meer met haar willen. Wat had ze dan verwacht? Zoals wel vaker met dit soort narcistische moeders – egocentrisch, kil, snel boos en ‘altijd gelijk hebbend’ – zit er voor hun kinderen niets anders op dan óf alle banden verbreken óf blijven en zich aanpassen. Alles behalve de confrontatie met de woede aangaan. Geliefd door anderen, gehaat door haar kinderen was Ruth Patchett het toonbeeld van de sterke, charismatische, narcistische moeder. En zoals gewoonlijk was het aan mij, de therapeut, om de brokstukken te lijmen.

Elke week bezoekt het gezin mij, Matilda Eavens, voor therapie. Nicola Finch Patchett, de dochter van de Duivelin, komt met haar drie kinderen: de meisjestweeling Madison

en Mason, en zoon Tyler. Nicci is een doorgewinterde feministe. Ze komen hier al minstens tien jaar. Nicola krijgt graag waar voor haar geld al worden de sessies betaald door Nicola's anonieme weldoener, die haar op haar vijftiende bezwangerde van de tweeling. (Het meisje had een laag zelfbeeld, wat niet verwonderlijk is gezien haar achtergrond.) Ik denk en hoop dat de gezinstherapie hun alle vier de broodnodige stabiliteit verschaft.

De meisjes, inmiddels tweeëndertig, zijn onafscheidelijk en hebben een baan als teambegeleider in het plaatselijke callcenter. Tyler, nu drieëntwintig, is een knappe gozer, maar ontevreden en werkloos. Zijn moeder, die momenteel werkt voor de pro-abortusbeweging, heeft weinig op met sukkel, vooral niet als ze man zijn. Geen van de drie kinderen woont op zichzelf.

Ik vermoed dat Nicci zelf ook neigt naar moederlijk narcisme, een karaktertrek die vaak van moeder op dochter overgaat, zoals we weten uit de epigenetica. Ik mag dan niet officieel geschoold zijn in de freudiaanse psychoanalyse, maar ik heb veel en gevarieerd gelezen en ik weet genoeg om anderen door het leven heen naar geluk te leiden. Ik breng mijn bemoeyenis in rekening. Voor niets gaat de zon op.

Wat een spookbeelden en onbehandelde, verzwegen trauma's in dit gezin! Toevallig ben ik bezig een boek te schrijven, in opdracht van mijn uitgever, met de titel *De narcistische moeder en haar nalatenschap*. Mijn observaties van de strijd van Nicci en haar kinderen om er weer bovenop te komen zijn uiterst verhelderend gebleken. Helaas lijkt die